

Kalandozás a jövőbe

Csavargott az osztály. Az erdőt jártuk, a sűrűt, a sötétet. Kalandra vágytunk, elég volt már az iskolapadból. Kúsztunk, másztunk, bokrok alá lestünk, csodát vártunk? Megtaláltuk! Képzeljétek! Az erdő mélyén egy tisztásra leltünk, s a közepén valami fényesen csillogott. Semmire sem hasonlított, amit addig láttunk. Valamiféle repülő szerkezet volt!

- Ez egy UFO! - kiáltottak többen is izgatottan. Az volt. Három fura alak tűnt föl.

Megdermedtünk. Szerencsére Tomi kapcsolt, kezét felemelve így szólt:

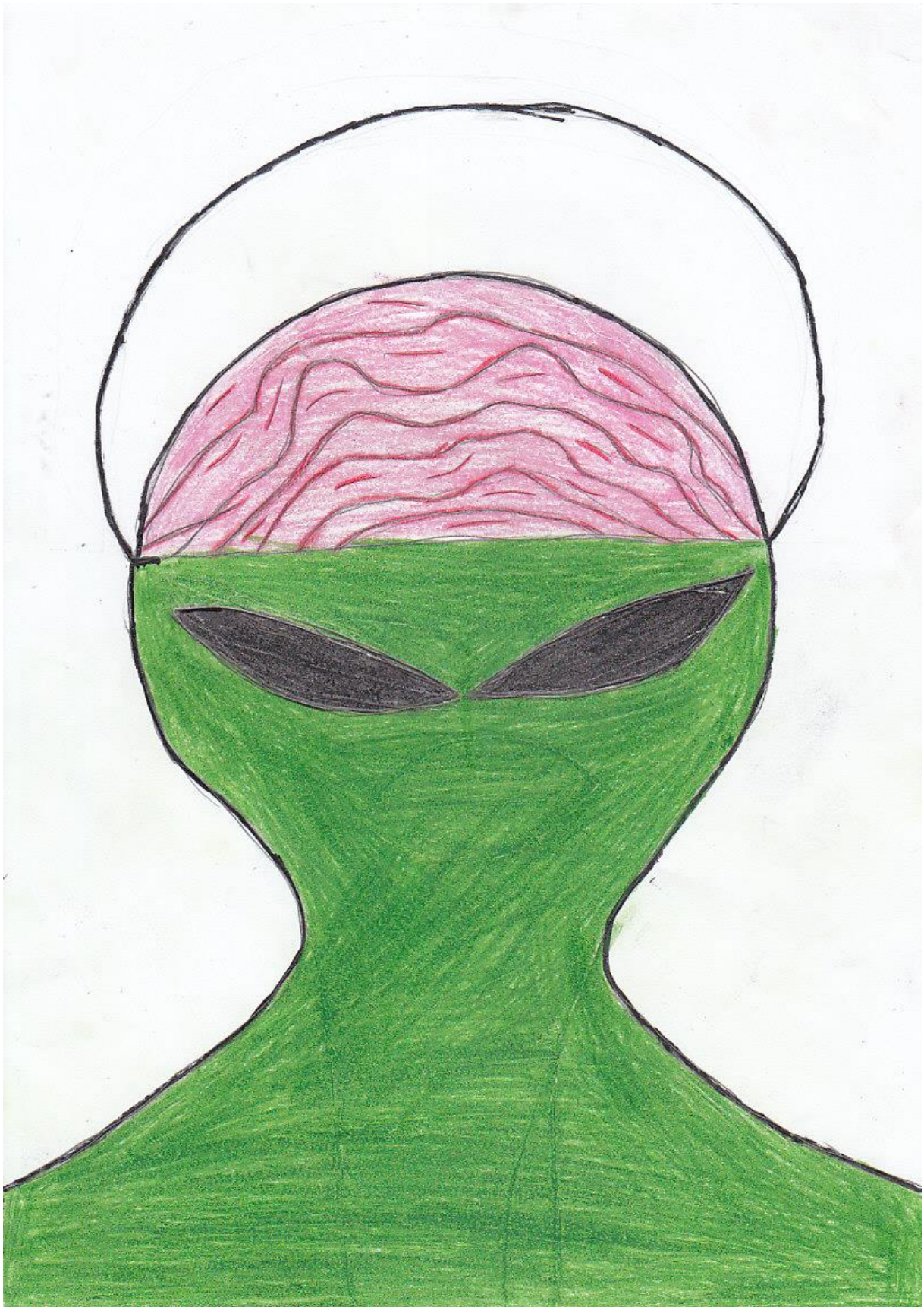
- Békével jöttünk!

Ezen Soma jót röhögött:

- Micsoda szöveg! - de rajta is látszott a félelem. Most mi lesz?

Hirtelen mindannyian mély nyugalmat éreztünk, gondolataink közé befurakodott egy hang:

- Béke veletek! Csak átutazóban vagyunk nálatok. Ha van kedvetek, szálljatok be, szívesen megmutatjuk a repülőnket.

Úgy mentünk utánuk, mint az engedelmes kuttyuskák. Végül is, nem pont erre vágytunk? Kalandra!

A szerkezet valami furcsa, élőnek tűnő szövedékből volt, szinte lüktetett. A belsejében nem voltak bonyolult gépek. A lények csak megérintették a konzolokat, s gondolataikkal irányították. Közölték velünk, hogy egyaránt tudnak időben és térben is utazni, tehát az is lehetséges, hogy most elindulunk valami nagyon-nagyon távoli helyre, egy "messzi-messzi galaxisba", s ugyanebben a pillanatban érkezünk vissza. Senkinek sem tűnne fel, hogy eltűntünk.

- Ez tök jó! - kiáltott Dominik. - Menjünk!!!

- De hova? - kérdezték egyszerre többen is. Vitatkozni kezdtünk, jobbnál jobb ötletek hangzottak el.

- A Holdra!

- Uncsi!

- A Marsra!

- Már mindent láttunk a szondákon keresztül!

- Azt javasoljuk, tekintsetek a jövőbe egy pillanatra, s a látottak alapján döntsetek! - hallottuk a hangokat a fejünkben.

És láttuk a jövőt. Nem volt szép. Szeméthegek, mérgezett tavak, folyók, tengerek. Szennyezett talaj, elsovadt növényzet. Éhező állatok, éhező, dühös emberek.

- Ez rettenetes! Tennünk kell valamit! - szörnyedt el Gergő.

- Mégis, mit tehetnénk?

- Talán tudunk segíteni - hallottuk újra a hangokat. - Velünk eljuthattok olyan távoli helyekre, ahol igazán fantasztikus lények élnek. Ők talán tudnak megoldást a Föld bajaira.

- Induljunk már! - türelmetlenkedett Levente.

Útra keltünk. A szerkezet hangtalanul emelkedett a magasba. Az ülések kényelmesen körülfontak minket, teljes biztonságban éreztük magunkat. Hihetetlenül gyorsan haladtunk, emberi szem nem követhette a mozgásunkat.

Elsőként egy gyönyörű kék bolygóra érkeztünk. Víz borította mindent, tiszta, lágyan hullámzó. Leereszkedtünk, s amikor kinyílt az ajtó, sellőszerű lényeket láttunk kiemelkedni a vízből. A lányok teljesen odavoltak a látványtól. Viki egyből a vízbe ugrott, hiába akarta

- Olyan csodás lények! Beszélni akarok velük! - s odaúszott hozzájuk.

- Sziasztok! Azért jöttünk hozzátok, hogy megkérdezzük, tudátok-e segíteni nekünk. A bolygónk vizei szennyezettek, s a jövőben még jobban azok lesznek. Meg kell tisztítanunk valahogyan!

Eszébe jutott, hogy a sellők beszédét csak a víz alatt lehet érteni, így hát lemerült velük együtt, hogy hallja a választ.

Kiderült, hogy a sellők ujjai között feszülő hártya képes bármilyen szennyeződéstől megtisztítani a vizeket. Elég, ha belenyúlnak, s minden víz tiszta lesz. Szerencsére két sellő vállalta, hogy velünk tartanak a Földre, s akár örökre maradnak, ha kell.

Az űrhajónk kialakított egy nagy medencét, melyet megtöltöttünk vízzel, ebben kényelmesen utazhattak új barátaink.

Másodjára egy zöld színű bolygón landoltunk. Mindenhol lombok, zöld dombok, amerre csak a szem ellát. Egy domb tetején igen furcsa lényel találkoztunk. Leginkább egy

óriási békára hasonlított, de három szeme volt, és sárga, vörös, meg fekete színben pompázott.

Ákos és Peti vállalta, hogy beszélnek vele. Ez nem volt egyszerű mert minden szótag után kuruttyolniuk kellett. A béka fantasztikus képességgel rendelkezik. A harmadik szeméből zöld sugarakat lövell, melyek képesek meggyógyítani az elsorvadt növényeket. Nem szeretett volna egyedül utazni, így kérte, hogy járjunk vele egyet az erdőben, míg talál egy útitársat magának.

Az erdő lenyűgöző volt. Sétáló, beszélő fákkal találkoztunk, minden növény harsogó zöld volt, életerő sugárzott mindenhol. Hamar rábukkantunk az útitársra, így folytathattuk utunkat.

A harmadik bolygó nem volt olyan szép, mint az előbbiek. Úgy is mondhatnám, ronda volt. Barna, és sáros. És bugyogott. Meg néha sarat lövellt. Senkinek nem volt kedve kiszállni. Végül Dávid és Bence vállalta a kellemetlen küldetést. Ám nem láttak élőlényeket.

Kivel beszélhetnének? Egyszer csak megmozdult az egyik sárkupac.

Emelkedni kezdett, egyre magasabb lett, majd karok nyúltak ki belőle. Kinyíltak a szemei és a szája is. Már nem is volt olyan ronda, barátságosnak tűnt.

- Szia! - mondta óvatosan Dávid.

- Aisz! - hangzott a fura válasz.

- Aha, szóval fordítva beszélsz! - s kezdetét vette egy igen érdekes beszélgetés, amiből mi egy kukkot sem értettünk. De a résztvevők igen, s kiderítették, hogy a sárlények képesek a talajt megtisztítani minden szennyeződéstől. Hurrá! Ők is velünk jöttek, egy kényelmes tartályban utazva.

Vezetőink közölték, hogy már csak egy bolygóra tudunk eljutni, mielőtt hazatérnénk a Földre. Azután nekik is haza kell utazniuk, hogy feltöltődjenek.

Az utolsó bolygó a távolból szivárványszínűnek látszott. És közelről is. Szép épületeket láttunk. Minden nagyon tiszta volt és vidám. Az itt élő lények nagyon hasonlítanak az emberekhez, de hatalmas hajuk van, ami puhán körülöleli a fejüket, s a hajszálok lágyan lengedeznek. Bátran ereszkedtünk le a város szélén, biztonságban éreztük magunkat. Niki és Betti beszédbe elegyedtek a járókelőkkel. Rendkívül okosak ezek a lények. Néhány mondat elhangzása után rögtön értették és beszéltek a nyelvünket. Szívesen vállalták, hogy velünk jönnék a Földre, mivel hajszálaik tisztítják a levegőt, hatalmas tudásukat pedig szívesen

megosztják

velünk.

Utunk a végéhez közeledett. Visszatértünk a Földre. Patrik kicsit aggódott, mit szól majd Zsuzsa néni, hol bujkáltunk ilyen sokáig. De nem kellett aggódnunk. Úgy volt, ahogy a lények közölték. Egy perc sem telt el, mióta elindultunk. Megköszöntük a fantasztikus idő- és

úrutazást, s búcsút vettünk tőlük, hiszen előttünk állt a nagy feladat: meg kell tisztítani a Földet, mielőtt késő lesz.

Új barátaink arra kértek minket, tartsuk titokban az ittlétüket. Ők majd csendben, észrevétlenül elvégzik a tisztogatást. A békák máris bevetették magukat a sűrűbe és hozzáláttak a gyógyításhoz, hiszen a sorvadás már elkezdődött. Azt ígérték, Európa és Ázsia után a többi földrészt is meglátogatják. Úszni is tudnak!

A sellők a patakba merültek, majd onnan tovább úsznak a Dunába, a Fekete-tengerbe, onnan a Földközi-tengerbe, majd az Atlanti-óceánba, s így tovább. Nagyon várták, hogy találkozzanak a delfinekkal, akikről útközben meséltünk nekik.

A sárlények kezelésbe vették a talajt. Nekik semmilyen nehézséget nem okoz eljutni bárhová, hiszen a talajban haladnak.

A szívárványos tudósok hajukat egyelőre sapka alá rejtették, tudták, hogy túl nagy feltűnést keltenének itt vidéken. Majd eljutnak a nagyvárosokba, ahol igazán szennyezett a levegő, ott leveszik a sapkát. Ott senkinek sem fog feltűnni különös frizurájuk a többi érdekes hajviselet között. S ha elfogadtatták magukat, megtanítanak minket a szél, a nap, a víz, a föld erejének használatára, hogy ne kelljen többé aggódnunk a bolygó jövője miatt.

Búcsút vettünk hát segítőinktől, bízva abban, hogy zavartalanul végezhetik munkájukat, s elkerülhetjük azt az ijesztő jövőképet, amit utazásunk kezdetén láttunk. A Föld szép lesz. Zöldellő dombok, havas hegyek, tiszta vizű tavak folyók, tengerek. Termékeny talaj, erős növényzet. Elégedett állatok, boldog, nyugodt emberek.

Tudjuk, hogy mi is segíthetünk. S ezt tesszük mindennap. Nem szemetelünk, takarékoskodunk a vízzel, az energiával. Szelektíven gyűjtjük a hulladékot, amit lehet komposztálunk, újrahasznosítunk. Együtt óvjuk a Földet! Tartsatok velünk!

Bakonysárkányi Fekete István Általános Iskola 4. osztálya

Felkészítő: Szroghné Patvaros Zsuzsa